

První následovník

Mistr sportu JOSEF ŠVEC (1936) patří mezi známé „třeboňské meteory“ československého veslařství. Je to vlastně historie let padesátých, do té doby se o našem veslařském sportu mnoho nevědělo. Až v roce 1952 na OH v Helsinkách sáhli odvážně — a pro cizinu držel — po zlaté medaili čtyři Třeboňáci: Karél Mejta, Jiří Havlis, Jan Jindra, Stanislav Lusk. Kormidelník té čtyřky — Miroslav Koranda — byl z Prahy. A Třeboňáci pak pomáhali naší vlajce na nejvyšší stožáry celých deset let.

Josef Švec přišel mezi ně jako sedmnáctiletý a na „státní veslo“ si sáhl v roce 1956. Bylo mu dvacet. Křest měl opravdu slavný — československá osma složená z veslařů Prahy, Třeboně, Břeclavi a Bratislavy podle receptu KAŽDÝ PES. JINÁ VES po třítydenním tréninku, kde se vlastně poznávali, vyhrála na Bledu šampionát Evropy! Těmi „husary“ byli: Věntus, Antoch, Reiskup, Švéda, Švec, Zára, Jindra, Lusk a na kormidle Koranda. Třeboňáci rozbili dávno konzervovaný názor, že u vesel se dozrává k mistrovství v mužném věku, v pětadvaceti. Nebáli se vítězit ve dvaceti, a přitom v podmínkách dnes už legendárních, protože neuvěřitelných.

Při třicátém výročí Osvobození a trvání naší nové republiky v seriálu „Setkání cestou“ hovořil v Československém sportu také zasl. mistr sportu Josef ŠVEC:

— Soféruju v Otavanu, na rybníky chodím jen brigádníčit, však jsem si tam hezkých pár let vysloužil. Co pro mne znamenalo těch třicet let? Co bych k tomu řekl — když to všechno začínalo, dítě teprv rozum bralo! No jistě, je to tak. Já si z května v pětáctýřicátém vzpomínám, a to ještě jen tak matně, co to byl za shon na pivovar a potom do lázní. Tady byly totiž sklady — v pivovaru potraviny a v lázních výstroje, mundúrů. Němci lítali jako splašení, mávali kvérama, ale báli se vystřelít. A potom se ještě pamatuju, že jsem pořád rostl a rostl a že z toho byly doma stále větší starosti — co na mne a co do mne. To už jsem byl výrostek, když kluci vyhráli olympiádu, a tak jsme šli partou za nimi na ostrov, do loděnice, chtěli jsme také vyhrávat zlato. Nu a já u toho tejrání nějaká léta vydržel. Zda sportuji? Je tu čtyřicítka, moc rád hraju fotbal za staré pány Slovanu Břilice, kde jsem od šedesátého kopal a vyhráli jsme i okresní přebor. Kopaná mi rovnala záda, ty mne občas berou, to je z vody, z toho věčného máchání. Když tu jsou však závody, tak bez řečí jdu pomáhat stavět dráhu, to je jakási povinnost, píchnout. Jednou, v devětapadesátém, to ale Honza Jindra pořádně zaplatil zápallem plic! Bylo špatné počasí, třikrát čtyřikrát za den jsme na vodě promokli na kůži. Já tehdy končil, v Maconu jsme byli na ME stříbrní a Honza doma, O rok později si to však vynahradil, z Říma má olympijský bronz. Já už byl doma, privatizíroval jsem, záda řekla dost. Tak jsem se oženil, mám rodinu. Jitky je plný dům, vede se mi dobře, je práce, výdělek, jak se říká — VŠECHNO KLAPE. A TAK MÁM JEN PRÁNI — ABY TO VYDRŽELO DÁL. A PROTO UDEĽAM VŠECHNO!

Československý sport, duben 1975